

Arderea de tot - Algernon James Pollock

Versete călăuzitoare: Leviticul 1

Arderea-de-tot este jertfa care reprezintă moartea lui Hristos în cel mai înalt aspect al ei. Cuvântul ebraic *olah*, care se traduce prin „ardere-de-tot”, înseamnă „ceea ce se suie”. Era o jertfă de bună voie¹ și Îl prezintă pe Hristos în model, ca fiind Cel care S-a oferit de *bună voie* lui Dumnezeu, chiar și ca jertfă de ispășire pentru păcat. Trebuie să observăm cu atenție că *ispășirea* este legată cu arderea-de-tot. Jertfa era arsă pe altarul de aramă și a dat altarului numele de „altarul arderii-de-tot” (Exodul 30.28; 40.10).

„Nu Ți-au plăcut arderi-de-tot și jertfe pentru păcat. Atunci am spus: «Iată, Eu vin (în sulul cărții este scris despre Mine) ca să fac voia Ta, Dumnezeule»” (Evrei 10.6,7). Voința lui Dumnezeu L-a condus pe Hristos la cruce, pentru ca El să poată regla conturile cu păcatul și să asigure gloria lui Dumnezeu în cea mai deplină măsură.

Punerea mâinilor

Punerea mâinilor însemna că jertfitorul se unea cu jertfa. El era întâmpinat cu cuvintele: „Îi va fi primit ca să facă ispășire pentru el” (Leviticul 1.4). În acest caz, punerea mâinilor era extrem de importantă: întreaga *valoare* a jertfei era transferată simbolic către jertfitor, astfel încât jertfa sa era primită pe deplin de Dumnezeu. Astfel, jertfitorul era adus în grația lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel face aluzie la acest aspect al morții lui Hristos atunci când scrie: „spre lauda gloriei harului Său, în care ne-a făcut plăcuți *în Cel Preaiubit*” (Efeseni 1.6). Cel Preaiubit este Hristos, dar am face bine să reflectăm la motivul pentru care a fost ales cuvântul „Cel Preaiubit”. Numai aici Domnul nostru este menționat în acest fel. Dacă Scriptura ar fi spus că suntem primiți „în Hristos”, ar fi fost într-adevăr corect, dar nu ar fi fost deloc suficient, deoarece Duhul lui Dumnezeu a vrut să sublinieze cordialitatea, bunătatea și natura minunată a primirii în care Domnul nostru binecuvântat stă ca reprezentant al nostru înaintea lui Dumnezeu. De aceea, Duhul lui Dumnezeu folosește cuvântul minunat „Cel Preaiubit”. Cu bucurie putem cânta:

*Sunt iubit, iubit de Dumnezeu,
El nu poate iubi mai mult.
La fel cum Fiul este iubit de Dumnezeu,
și eu sunt iubit.*²

¹ Nota editorului: „Și DOMNUL l-a chemat pe Moise și i-a vorbit din cortul întâlnirii, zicând: «... Când vreun om dintre voi va aduce [vrea să aducă] un dar DOMNULUI, ...»”

² Nota editorului: Tradus din cântarea „A Mind at perfect Peace with God” de Horatius Bonar (1808-1889); uneori cântarea este atribuită și lui Catesby Paget (1868-1930): So dear, so very dear to God, | More dear I cannot be; | The love where with He loves the Son; | Such is His love to me!

Leviticul 1

Din acest aspect al morții lui Hristos aflăm cât de plăcută și parfumată a fost moartea ispășitoare a Domnului nostru pentru Cel care L-a trimis. Tot ceea ce a fost ars pe altarul arderii-de-tot s-a ridicat ca „o mireasmă plăcută DOMNULUI” (Leviticul 1.9,13,17).

Valorile diferite ale animalelor jertfite

- Din cireadă, un vițel fără cusur (Leviticul 1.3)
- Dintre animalele mici, o oaie sau o capră fără cusur (Leviticul 1.10)
- Dintre păsări, o turturică sau un pui de porumbel (Leviticul 1.14)

Vițelul este mai valoros decât o oaie sau o capră, o oaie sau o capră este mai valoroasă decât o turturică sau un pui de porumbel. Acest lucru ne arată cât de diferit este înțeleasă și apreciată moartea lui Hristos de către credincioși. Dar, mulțumire fie adusă lui Dumnezeu, jertfa porumbelului a fost primită în același mod ca și jertfa vițelului. Noi nu suntem primiți [de Dumnezeu] după măsura înțelegerii noastre a morții lui Hristos, ci după măsura evaluării depline și desăvârșite a morții lui Hristos de către Dumnezeu. Niciunul dintre noi nu se poate ridica la această înălțime, dar Dumnezeu ne primește pe baza modului în care *El* evaluează moartea Fiului Său. Aceasta este o mare mângâiere pentru noi și ne dă încrederea de a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru darul Său de nespus [2 Corinteni 9.15].

Vițelul fără cusur era cea mai înaltă formă de jertfă. Din partea celui care aducea jertfa, vițelul simboliza faptul că el prețuia foarte mult moartea lui Hristos. Jertfitorul trebuia să sacrifice vițelul. Preotul stropea apoi sângele pe altar [Leviticul 1.5]. Nimic altceva nu poate ispăși păcatul, decât numai vărsarea de sânge. Jertfa de ardere-de-tot era apoi jupuită și tăiată în bucăți [Leviticul 1.6] ca simbol că Dumnezeu onora în detaliu ceea ce L-a determinat pe Hristos să-Și sacrifice viața pe cruce. Focul era pus pe altar și lemnele erau așezate pe el într-o ordine specifică [Leviticul 1.7].

Apoi, preoții puneau părțile, capul și grăsimea, pe altar. Părțile interioare erau spălate cu apă și tot ce era pe altar era mistuit de foc [Leviticul 1.8,9]. Măruntaiele și picioarele spălate cu apă Îl simbolizează pe Hristos în sursele interioare ale Ființei Sale (măruntaiele) și în toate detaliile și energia mersului Său (picioarele). Cineva a spus cu îndreptățire: „În ceea ce privește spălarea cu apă, ea făcea jertfa să fie simbolic ceea ce Hristos era în *esență*, și anume - curat.”³ Totul trebuia să fie ars pe altar.

Cheia pentru a înțelege această frumoasă imagine a morții lui Hristos constă în două idei de bază. În primul rând, cuvântul „arde” simbolizează faptul că devotamentul minunat al Domnului nostru - care S-a dat pe Sine Însuși în moarte, pentru a împlini voia lui Dumnezeu - s-a înălțat la Dumnezeu. Acest cuvânt este folosit pentru mireasma ascendentă a tămâiei care arde. În al doilea rând, cuvântul implică ideea că jertfitorul este *primit*.

Chiar dacă niciun păcătos nu ar fi fost mântuit vreodată prin moartea ispășitoare a Domnului nostru, moartea Sa L-ar fi glorificat pe Dumnezeu așa cum nimic altceva nu ar fi putut face. Faptul că Hristos S-a predat voinței lui Dumnezeu până în moarte a bucurat inima lui Dumnezeu.

³ J.N. Darby: *Synopsis of the Books of the Bible*, Vol. 1: *Genesis - 2 Chronicles*, notă la Leviticul 1, London (Gregg) 1857, p. 113. sursa: bibelkommentare.de.

Leviticul 1

Dacă cineva aducea ca jertfă o oaie sau o capră „fără cusur” [Leviticul 1.10], aceasta indica faptul că jertfitorul a înțeles și a apreciat mai puțin moartea lui Hristos, dar cu toate acestea, jertfa este foarte prețioasă și primită de Dumnezeu, deoarece *El* cunoaște și apreciază pe deplin valoarea jertfei desăvârșite a Domnului nostru pe cruce. Deoarece era o ardere-de-tot, animalul jertfit trebuia să fie *de parte bărbătească* – un simbol al demnității și binecuvântării pentru această aducere ca jertfă a lucrării lui Hristos.

Un jertfitor putea însă să fie sărac. Vițelul sau chiar oaia și capra puteau fi peste posibilitățile sale. Pentru astfel de cazuri s-au luat măsuri corespunzătoare: el putea să aducă turturele sau porumbei tineri [Leviticul 1.14]. Harul a luat în considerare cea mai mică apreciere și cea mai mică înțelegere a morții lui Hristos și a recunoscut-o - acest lucru nu a diminuat cu o iotă primirea, cu care jertfitorul a fost primit, deoarece primirea lui de către Dumnezeu nu depindea de înțelegerea lui, ci de valoarea pe care Dumnezeu o acorda acestei jertfe minunate.

Gușa și penele păsărilor erau aruncate - un simbol al faptului că închinătorul poate confunda gândurile nedemne și inacceptabile despre moartea lui Hristos cu ceea ce este demn și acceptabil. În cazul vițelului, oii sau caprei, totul era ars pe altar, dar în cazul păsărilor, gușa și penele erau aruncate în partea de răsărit a altarului, la locul cenușii grăsimii [Leviticul 1.16]. Acest lucru arată că gândurile nedemne despre Hristos trebuie să dispară.

Păsările erau despicate în două, dar nu erau tăiate complet [Leviticul 1.17a]. Acest lucru simbolizează din nou o lipsă de înțelegere, ca și cum închinătorul a început să înțeleagă diferitele glorii ale Domnului, dar nu avea puterea de discernământ pentru a ajunge la o înțelegere deplină.

Cât de impresionant este totuși harul lui Dumnezeu într-un astfel de caz! Cât de încurajator este ca cei care au jertfit din păsări să fie primiți cu aceleași cuvinte ca și cei care au jertfit un vițel, o oaie sau o capră: „Este o ardere de tot, o jertfă prin foc, de mireasmă plăcută Domnului” (Leviticul 1.17b).

Capul trebuia să fie ars pe altar, în timp ce sângele trebuia vărsat pe marginea altarului [Leviticul 1.15b]. Numai sângele era suficient.

Oricât de sărăcăcios am descris această jertfă minunată, sperăm să ne încurajeze să dorim să dobândim o înțelegere mai profundă a acestui aspect minunat al morții lui Hristos.

Titlul original în engleză: „The Burnt Offering” din *The Tabernacle’s Typical Teaching*

Sursa: www.bibletruthpublishers.com